

**A Kúria
Jogegységi Panasz Tanácsának
végzése**

Jpe.IV.60.008/2024/12. szám

A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a Kúria G.VI. tanácsa által előterjesztett előzetes döntéshozatali indítvány alapján indult jogegységi eljárásban meghozta a következő

végzést:

A Jogegységi Panasz Tanács a jogegységi határozat meghozatalát mellőzi.

Indokolás

I.

[1] A Kúria előtt Gfv.30.231/2023. szám alatt szerződés teljesítése iránt folyamatban lévő eljárásban az eljáró tanács (a továbbiakban: indítványozó) a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 32. § (1) bekezdés b) pontja alapján előzetes döntéshozatali indítványt terjesztett elő a jogegység érdekében, mert el kíván térni a Kúria Gfv.30.077/2012/3. számú határozatától.

[2] Az indítványozó annak a jogkérdésnek a megválaszolását kérte, hogy

1. A szerződés felmondását követően terheli-e a szerződés kötelezettjét a szerződésből eredő elszámolási kötelezettség teljesítéséig adatközlési együttműködési kötelezettség, amelybe beletartozik, hogy bejelentse a lakcímének megváltozását annak a jogosultnak, aki részére a fizetési kötelezettséget teljesítenie kell?

2. A fenti kérdésre adandó válasz függvényében milyen joghatást vált ki a kötelezett részére küldött jognyilatkozatot (felszólítást) tartalmazó levélnek a jogosult részére „nem kereste” jelzéssel történő visszaérkezése?

[3] Az indítványozó az előtte folyamatban lévő eljárást a Bszi. 32. § (2) bekezdése értelmében a jogegységi eljárás befejezéséig felfüggesztette.

II.

[4] Az indítványozó előtt folyamatban lévő ügyben (a továbbiakban: felfüggesztett ügy) a hitelező jogutódja a 2011. február 14-én kelt nyilatkozatával 2011. március 31. napjára felmondta az alperes kölcsönvevővel 2008. augusztus 8-án – gépjármű megvásárlásának finanszírozására – megkötött kölcsönszerződést. A gépjármű értékesítését követően a 2011. szeptember 5-én elkészített elszámolás szerint az alperesnek 6.598.290 forint tartozása maradt fenn. A követelést a hitelező jogutódja 2012. június 13-án a felperesre engedményezte. A peres felek között 2013. április 15-én részletfizetési megállapodás jött létre a lejárt tartozás rendezésére. Az alperes a részletfizetési megállapodásban vállalt kötelezettségének csak részben tett eleget, ezért a felperes a megállapodást felmondta, amelyet az alperes 2013. november 19-én még átvett, majd elköltözött a felperes által ismert címéről. A felperes 2017. június 21-én kelt felszólító levele erről a címről „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felpereshez.

[5] A perben a felperes a fennmaradt követelését kívánta érvényesíteni, amellyel szemben az alperes elévülésre hivatkozott. A jogerős ítélet a követelés elévülése folytán a keresetet elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a Kúria irányadó jogértelmezésére

tekintettel a „nem kereste” postai jelzéssel visszaérkezett írásbeli nyilatkozat akkor tekinthető hatályosnak, ha a címzett önhibájából – aktív vagy passzív magatartásával – hiúsította meg a küldemény átvételét és így azt, hogy annak tartalmát megismerhesse. Az elévülés megszakítására alkalmas 2017. június 21-i fizetési felszólítást nem az alperes lakcímére küldték, így az alperes annak átvételét nem hiúsította meg, a peres felek pedig már nem álltak egymással szerződéses jogviszonyban, az alperest ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 277. § (4) és (5) bekezdése alapján nem terhelte a felperes irányába a lakcím változásáról szóló tájékoztatási kötelezettség. Nem terhelte ez a felperessel kötött részletfizetési megállapodás alapján sem, mert az a felmondással szintén megszűnt. A szerződéses jogviszonyban nem álló felek között nem értelmezhető kiterjesztő módon a régi Ptk. 4. § (1) bekezdésében meghatározott együttműködési kötelezettség sem, így az alperest ennek alapján sem terhelte ilyen kötelezettség. Az elévülés megelőzése érdekében a felperesnek magának kellett volna ellenőriznie az alperes lakcímnnyilvántartásba bejelentett lakcímét.

[6] A jogerős ítélettel szemben – a régi Ptk. 4. § (1) bekezdésének, 277. § (4) és (5) bekezdésének, 319. § (2) bekezdésének, 198. § (1) bekezdésének és 207. § (1) bekezdésének megsértésére, valamint a Kúria Gfv.30.359/2021/3. számú ítéletétől és a BH 2022.42. számon megjelent döntésétől való eltérésre hivatkozással – a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Előadta, hogy a perbeli esetben a felek szerződéses jogviszonyban álltak egymással, így téves az az álláspont, hogy a régi Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti felmondás a szerződést úgy szüntetné meg, hogy abból nem maradt fenn semmilyen kötelezettség. A feleket a kölcsönös együttműködési és tájékoztatási kötelezettség a szerződés minden létszakaszában terheli, így a szerződés megszüntetésénél is. Állította, hogy az együttműködési kötelezettséget alátámasztja a szerződés 6., 7. és 9. pontja is.

[7] Az indítványozó álláspontja szerint három jogi helyzetet lehet elkülöníteni: az első, amikor a felek között szerződéses kapcsolat áll fenn, a második az, amikor fennállt szerződéses kapcsolat ugyan, de az felmondással megszűnt, míg a harmadik eset, amikor a felek között nincs és nem is volt szerződéses kapcsolat. Nem vonható azonban egyforma jogi megítélés alá az a helyzet, amikor a szerződéses jogviszony korábban fennállt a felek között, de az felmondással megszűnt, azzal az esettel, amikor szerződés a felek között nem is volt. A régi Ptk. 319. § (2) bekezdés első mondata szerint jogszerű felmondással felmondott szerződés esetén a szerződés *ex nunc* hatállyal szűnik meg, ami azt eredményezi, hogy a továbbiakban a szerződésből eredő szolgáltatásokat már nem lehet követelni. Ez tehát csak azt zárja ki, hogy a felek egymástól további szerződéses szolgáltatást követeljenek, és nem következik ebből az, hogy nem maradnak fenn, különösen törvényen vagy szerződésen alapuló kötelezettségek, amelyekbe beletartozik – az elszámolási kötelezettségek teljesítéséig – a kötelezettet a jogosult irányába terhelő lakcímváltozás bejelentési kötelezettség is. A jogosultat is terheli e körben az együttműködési kötelezettség akkor, ha a jognyilatkozatát tartalmazó postai küldemény „ismeretlen” vagy „ismeretlen helyre költözött” jelzéssel érkezik vissza. Ez esetben tudakolnia kell a kötelezett lakcímét, nem várható el azonban ilyen kötelezettség a jogosulttól a szerződés fennállása, vagy a szerződés megszűnését követő, de még az elszámolási kötelezettség teljesítése előtt küldött jognyilatkozata „nem kereste” jelzéssel történő visszaérkezése esetén. Utalt e körben a „nem kereste” jelzés tekintetében kialakult, egységesnek tekinthető bírósági gyakorlatra.

[8] Álláspontját a régi Ptk. 4. §-ának (1) bekezdésére, 277. §-ának (4), (5) bekezdésére, továbbá, figyelemmel a jogszabályi változásra és a döntésnek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezései tekintetében is irányadó voltára, a Ptk. 6:62. §-ára alapozta. Kiemelte, hogy a felfüggesztett és az eltéréssel érintett határozatok tényállása miatt értelmezési kérdésként merül fel, hogy a „nem kereste” jelzéssel

visszaérkezett küldemény esetén a jogosulttól nem várható el a lakcím felderítése akkor, ha a felek között a szerződés még fennáll, vagy a szerződés már megszűnt ugyan, de az azt követő elszámolási kötelezettséget még nem teljesítették. Felmerül továbbá a törvényi kötelelem alapján teljesítendő együttműködési kötelezettség „jogosultja” fogalmának a terjedelme is, aki – tekintettel arra, hogy a kötelezett együttműködési kötelezettsége már nem a szerződés, hanem törvény szerinti elszámoltatási kötelezettség teljesítése körében áll fenn – nemcsak a szerződő fél, hanem a követelés átruházása, azaz engedményezés, jogátruházás, szerződés átruházás esetén a kötelezettség teljesítéséhez tapadó együttműködési kötelezettség jogosultja, vagyis a szerződéses jogosult jogutódja is lehet. Az indítványozó ezért ezen kérdéskörökben el kíván térni a Gfv.30.077/2012/3. számú határozattól.

III.

[9] A Kúria eltéréssel érintett Gfv.30.077/2012/3. számú határozatában (a továbbiakban: eltéréssel érintett határozat) a felperes jogelődje és az alperes közötti „adásvételi lízingszerződést” a felperes jogelődje felmondta. A felperes jogelődje és az alperes között fennállt szerződés általános szerződési feltételeinek (a továbbiakban: ÁSZF) IX/3. pontja szerint „a jelen Megállapodás hatálya alatt” az alperest a felperes jogelődje irányába adatszolgáltatási kötelezettség terhelte. Az ÁSZF IX/2. pontja megdönthetetlen kézbesítési vélelmet állított fel olyan tartalommal, hogy a lízingbe vevőnek a megküldött postai küldemény a feladástól számított második munkanapon kézbesítettnek tekintendő. A felperes jogelődje a fennmaradt követelését a felperesre engedményezte. A felperes az elévülési időn belül írásban felhívta az alperest a szerződés szerinti címén a követelés teljesítésére, amely küldemény „ismeretlen” jelzéssel érkezett vissza a felpereshez.

[10] A jogutód felperes a fennmaradt követelés érvényesítésére indított pert az alperessel szemben, a perben az alperes a követelés elévülésére hivatkozott. A keresetet az első- és másodfokú bíróság elévülésre alaptóttan utasította el. A felülvizsgálati kérelmében a felperes előadta, hogy az általa feladott küldemény tekintetében a szerződés megszűnését követő időszakban is alkalmazni kellett volna az ÁSZF rendelkezéseit, így annak a IX/2. pontját, ezért az elévülési idő megszakadt, az irat átvétele az alperes hibájából hiúsult meg, mert elmulasztotta az ÁSZF IX/3. pontja szerinti adatváltozás bejelentési kötelezettségét.

[11] A Kúria ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Indokolásában kifejtette, hogy a felmondással a szerződés a régi Ptk. 321. § (1) bekezdése értelmében megszűnt. A szerződés megszűnésének a régi Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti jogkövetkezménye, hogy a feleknek el kell számolniuk egymással, követeléseik egymással szemben lejártak és ezáltal azonnal követelhetővé válnak. Álláspontja szerint az alperest a szerződés megszűnését követően az ÁSZF IX/3. pontjában rögzített adatszolgáltatási kötelezettség már nem terhelte és utalt arra is, hogy ez következik magából a szerződésből is, amelynek az ÁSZF IX/3. pontja szerint az adatszolgáltatás kötelezettsége a megállapodás hatálya alatt állt fenn. Azon postai küldeményekre, amelyek a címzettnek nem felróható okból kézbesíthetetlenek, sem a szerződés fennállta alatt, sem annak megszűnését követően nem vonatkoznak az ÁSZF kézbesítési vélelmében írt szabályok. Ennek megfelelően az adott tényállás mellett az alperesnek fel nem róható okból hiúsult meg az elévülés megszakítására alkalmas irat kézbesítése. Tekintettel arra, hogy a kézbesítés az alperesnek nem felróható okból hiúsult meg, a küldemény „ismeretlen” jelzéssel érkezett vissza, és annak tartalmáról az alperes önhibáján kívül nem értesült, nem szerezhette tudomást a jogosult teljesítésre irányuló felszólításáról. Alaptalannak találta ezért a felperes azon hivatkozását, hogy az alperesnek a felperes által ismert korábbi címére megküldött felszólító levél, amelyet az alperes nem vett át, és ami „ismeretlen” jelzéssel érkezett vissza, alkalmas lett volna az elévülés megszakítására.

IV.

[12] A legfőbb ügyész a Bszi. 37. § (2) bekezdése alapján tett nyilatkozatában kifejtette, hogy a megjelölt kúriai döntések egybevetésre alkalmatlanok, eltérésre nem lehet alappal hivatkozni akkor, ha az ügyszonosság lényegi elemei hiányoznak. Az eltéréssel érintett határozatban irányadó tényállás mellett az alperesnek fel nem róható okból hiúsult meg az elévülés megszakítására alkalmas irat kézbesítése. Az alperes nem szerzett tudomást sem az engedményezésről, sem a részére megküldött felhívásról, amely „ismeretlen” megjelöléssel érkezett vissza a feladónak és így nem minősül kézbesítettnek, míg a felfüggesztett ügyben a küldeményt „nem kereste” jelzéssel kapta vissza a felperes. A felfüggesztett ügyben – az eltéréssel érintett határozattal ellentétben – nem hivatkoztak arra, hogy a szerződések tartalmaztak-e rendelkezést az együttműködési kötelezettségről. Eltért ezért a felülvizsgálat köre is a két ügyben, mert az eltéréssel érintett határozatban a Kúria a szerződésben rögzített vélelem alapján hozott határozatot, a szerződésen túlmutató együttműködési kötelezettséget nem vizsgálta, ezzel szemben a felfüggesztett ügyben a szerződés megszűnését követő, a régi Ptk. rendelkezésein alapuló együttműködési kötelezettség fennállására hivatkoztak. Ennek megfelelően a legfőbb ügyész álláspontja szerint az ügyszonosság az ügyek között nem állapítható meg, az indítványozó tanácsot az eltéréssel érintett határozatban foglaltak a döntése meghozatala során nem kötik. Tekintettel arra, hogy az indítványozó az indítványát a Bszi. 32. § (1) bekezdés b) pontja alapján terjesztette elő, az indítványnak a széttartó joggyakorlatra hivatkozással a Bszi. 32. § (1) bekezdés a) pontja alapján történő elbírálására jelen eljárás keretei között nincs lehetőség.

V.

[13] A felperes az indítványban foglaltakkal túlnyomó részében egyetértett azzal, hogy a szerződés megszűnését, felmondását követően az együttműködés tekintetében kérte az indítványnak megfelelő állásfoglalást, figyelemmel arra, hogy véleménye szerint a szerződés megszűnése nem keverhető össze a kötelelem megszűnésével, amely azzal a joghatással járna, hogy a feleket egymással szemben már semmilyen jogosultság, kötelezettség nem terheli. Kifejtette azonban, hogy álláspontja szerint a „nem kereste” jelzés nem hordozhat különböző jelentéstartalmat. A jogértelmezés koherenciáját és a joggyakorlat egységét az szolgálná, ha a Kúria kimondaná, hogy a „nem kereste” jelzés jelentéstartalma minden esetben ugyanaz, az ilyen jelzéssel visszaérkezett küldemények kézbesítettnek minősülnek a kötelezett részére. Álláspontja szerint a jogviszonyok alanyai közötti együttműködési kötelezettség attól függetlenül fennáll, hogy milyen módon keletkezett közöttük a jogviszony. Jelentősége e körben csak annak van, hogy a felek ismerik-e egymást, mert a jogviszonyról történt tudomásszerzések időpontjától kezdődően az együttműködési kötelezettség már terheli őket addig, amíg el nem számoltak egymással.

[14] Az alperes álláspontja szerint a szerződés felmondását követően a kötelezettet a jogosult irányában már nem terheli jogszabályi rendelkezésen alapuló adatközlési kötelezettség, a „nem kereste” jelzéssel visszaérkezett nyilatkozat pedig csak akkor alkalmas joghatás kiváltására, ha a postai kézbesítés megghiúsulása felróható a címzettnek. A tekintetben osztotta az indítványozó álláspontját, hogy a szerződés teljesítése során a felek együttműködési kötelezettsége fennáll, de a megszűnést követően ilyen kötelezettséggel már nem tartoznak egymásnak. A feleket a továbbiakban sem jogszabályban, sem szerződésben rögzített együttműködési és tájékoztatási kötelezettség nem terheli.

VI.

[15] A Bszi. 32. § (1) bekezdése szerint egyrészt akkor van helye előzetes döntéshozatali indítványra jogegységi eljárásnak, ha az egységes ítélezési gyakorlat biztosítása érdekében jogegységi határozat meghozatala, korábban meghozott jogegységi határozat megváltoztatása vagy hatályon kívül helyezése szükséges, másrészt pedig akkor, ha a Kúria valamely ítélező tanácsa jogkérdésben el kíván térni a Kúria Bírószági Határozatok Gyűjteményében (a

továbbiakban: BHGY) közzétett határozatától (a továbbiakban: Kúria közzétett határozata). A felülvizsgálati eljárásban felmerülő jogkérdések elbírálása az egyedi ügyben eljáró tanács jogkörébe tartozik. Ehhez képest kivételes eset az, amikor az eljáró tanács jogkérdésben el kíván térni a Kúriának egy korábbi BHGY-ben már közzétett határozatától, és ezért a jogegység érdekében előzetes döntéshozatali indítványt kell előterjesztenie, amelynek alapján a Jogegységi Panasz Tanács jogegységi eljárás keretében hoz határozatot és ad választ az előzetes döntéshozatali indítványban megfogalmazott jogkérdésre. (Jpe.IV.60.026/2022/9., Indokolás [17])

[16] A jogegység követelményén belül az az elvárás, hogy az ugyanazon jogkérdést felvető ügyekben (ügyazonosság) a jogértelmezés is azonos legyen. A határozatokban kifejtett jogértelmezések összehasonlítása nem lehet absztrakt, mivel azok egyrészt a konkrét tényállások vonatkozásában értelmezték az alkalmazandó jogszabályokat, másrészt pedig ezt csak az adott ügyben előterjesztett kérelmek keretei között tehették meg. Ennek megfelelően nem elvárt a teljes tényállás azonosság, hanem csak az érintett határozatoknak az általuk elbírált tény- és jogkérdésekre vonatkozó lényegi összevethetősége az, ami megkövetelhető. Amennyiben viszont nincs meg ez az ügyek közötti azonosság, akkor vonatkozásukban mint eltérő háttérű bírói döntések között, sem jogilag, sem tágabb értelemben nem értelmezhető a jogegység. (Jpe.I.60.005/2021/5., Indokolás [30], Jpe.II.60.030/2022/8., Indokolás [43], Jpe.I.60.055/2022/10., Indokolás [28], [29])

[17] A Jogegységi Panasz Tanács ez esetben azt állapította meg, hogy az indítványozó által felvetett jogkérdés ténybeli és jogi alapja nem azonos a felfüggesztett ügyben és az eltéréssel érintett határozatban. A két ügy több szempontból hasonló ugyan, de alapvetően eltérő ténybeli és jogi alapokon áll, eltérő volt a keresettel érvényesített jog, és így eltértek a felülvizsgálati eljárás keretei is, az ügyazonosság lényegi elemei hiányoznak, ezért a két határozat alkalmatlan az egybevetésre.

[18] A követelés alapjául szolgáló szerződést mindkét esetben felmondták, az abból eredő elszámolás csak részben történt meg, majd az alperessel szembeni hátralékos pénzkövetelést engedményezték. A fennmaradt tartozást az alperes nem fizette meg, az engedményes felperes pedig az elévülési időn belül írásbeli, az elévülés megszakítására egyébként alkalmas felszólítást küldött az alperesnek. Az eljárások során vitás volt, hogy ez az írásbeli felszólítás megszakította-e az elévülési időt. Az eltéréssel érintett határozat alapjául szolgáló ügyben azonban az alperes nem vitatottan nem szerzett tudomást az engedményezésről, nem tudhatta ki a felperes, vele szemben semmilyen kapcsolatba nem került. Ezzel szemben a felfüggesztett ügyben a peres felek nem csak ismerték egymás személyét, de szerződéses jogviszonyba is kerültek egymással, mert szerződést kötöttek a hátralékos követelés részletekben történő megfizetésére. Lényeges eltérés a két ügy tényállása között az is, hogy az eltéréssel érintett ügyben az alperes nem szerzett és nem is szerezhette tudomást a jogutód felperes fizetési felszólításáról, mert az „ismeretlen” jelzéssel érkezett vissza a feladónak. Azt tehát nem kézbesítették az alperesnek, aki annak érkezéséről sem szerezhette tudomást, ilyen esetben a posta sem hagy értesítést a címzett részére. Lényegi eltérés ebből eredően az is, hogy a küldemény „ismeretlen” jelzéssel való visszaérkezéséből viszont a felperesnek nyilvánvalóan tudomására kellett, hogy jusson az a tény, hogy azt az alperes semmiképpen nem kaphatta, nem ismerhette meg. A felfüggesztett ügyben ezzel szemben – bár talán tévesen – a felszólító levél „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felpereshez az alperes ismert címéről, akinek így nem kellett tudnia arról, hogy azt az alperes nem kapta és nem is kaphatta meg. A két ügy releváns tényállása tehát olyan lényeges kérdésekben tér el egymástól, amely eltérővé teszi azok jogi megítélését is.

[19] Eltér a két eset jogalapja is, mert az eltéréssel érintett ügyben a felek, így a Kúria is kifejezetten csak a felperes jogelődje és az alperes között létrejött szerződés alapján ítélték

meg az alperes együttműködési kötelezettségét, illetve annak hiányát. A felperes az eljárás során és a felülvizsgálati kérelmében is az ÁSZF-be foglalt kézbesítési vélelemre alapította azt az álláspontját, hogy a küldemény kézbesítése az alperes részére megtörtént. A régi Ptk.-nak a felek együttműködési kötelezettségéről rendelkező szabályaira a perben nem hivatkozott, azokat a felülvizsgálati eljárás során megsértettként nem jelölte meg. A felfüggesztett ügyben azonban a fél és az indítványozó tanács is a régi Ptk. általános szabályaira hivatkoznak, és így arra, hogy a felek általános együttműködési kötelezettségébe tartozik bele az is, hogy a szerződő felek a lakcímváltozást egymással közölni kötelesek. Az eltéréssel érintett ügyben a Kúria az indokolásában a Ptk. általános szabályaira csak annyiban hivatkozott, hogy a régi Ptk. 321. §-ának (1) bekezdése értelmében a felmondással a szerződés megszűnt, a szerződés megszűnésének a régi Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti jogkövetkezménye pedig az, hogy a feleknek el kell számolniuk egymással, követeléseik egymással szemben lejárttá és ezáltal azonnal követelhetővé válnak. Ezzel a határozat indokolása lényegét tekintve a jogszabálysöveget idézte annak alátámasztására, hogy a szerződés a felmondással megszűnt. Ennek azért tulajdonított jelentőséget, mert az ÁSZF kifejezetten kimondta, hogy annak szabályai „a jelen Megállapodás hatálya alatt” terhelik a feleket, így az alperest is, és a továbbiakban ezt a szerződéses, azaz ÁSZF rendelkezést értelmezte abban a tekintetben, hogy a szerződés, illetve annak hatálya meddig kötelezte az alperest.

[20] A Kúria az eltéréssel érintett határozatban tehát nem vizsgálta, így nem is állította, hogy az alperest ne terhelnék a régi Ptk. általános rendelkezései szerinti együttműködési kötelezettség szabályai, erre abban az ügyben hivatkozás sem volt. Tény ugyanis, hogy ebben az ügyben a felperes csak az ÁSZF rendelkezéseire tudott hivatkozni, hiszen kizárólag abban szerepelt az, hogy mindegy milyen okból hiúsult meg a küldemény kézbesítése, azt mégis kézbesítettnek kell tekinteni. Maga a felperes sem vélte úgy, hogy a szerződés rendelkezésein túl, a régi Ptk. rendelkezésein alapuló együttműködési kötelezettségre hivatkozhatna, hiszen – ahogyan azt az indítványozó is kifejtette – a régi Ptk. általános rendelkezései alapján a felperes, azaz a küldeményt küldő együttműködési kötelezettségébe tartozott volna az, hogy ha a küldeményt „ismeretlen” jelzéssel kapja vissza a postától, akkor utánajárjon a másik fél címének. Ennek elmulasztásának a jogkövetkezményeit ő köteles viselni, de jelentős eltérés e tekintetben a két ügy között az is, hogy az eltéréssel érintett ügyben az alperes a felperes személyét nem ismerte, tehát vele nem is tudott volna együttműködni.

[21] A kialakult joggyakorlatnak megfelelően alapvetően eltér egymástól a visszaérkezett küldemény jogi megítélése akkor, ha az „ismeretlen” és akkor, ha az „nem kereste” jelzéssel érkezik vissza. „Nem kereste” jelzés esetén vizsgálni kell, hogy a küldemény átvétele a címzettnek felróható aktív vagy passzív magatartás miatt hiúsult-e meg, és az alapot adhat arra, hogy a feladó ne szerezzen tudomást arról, hogy azt a címzett nem kapta és nem is kaphatta meg. Ettől eltérően az „ismeretlen” jelzéssel visszaérkező küldemény esetében nyilvánvaló, hogy azt a címzett nem kapta meg, arról értesítést sem kaphatott, és ezzel a küldő fél is tisztában kell, hogy legyen.

[22] A régi Ptk. hivatkozott rendelkezéseiből kiindulva, de a szerződés értelmezésével az eltéréssel érintett ügyben a Kúria tehát kizárólag arra a következtetésre jutott, hogy a szerződés ÁSZF-je e tekintetben nem vehető figyelembe, nem pedig arra, hogy a félnek egyébként ne állna fenn együttműködési kötelezettsége a másik szerződő féllel, vagy akár annak az általa ismert jogutódjával szemben. Ennek figyelembevételével állapította meg, hogy a lakcím bejelentésének elmaradása nem volt felróható az alperesnek.

[23] A már kifejtettek szerint eltért a két ügyben a felperes által felvetett jogkérdés és ennek megfelelően a felülvizsgálat kerete is. Megsértett jogszabályhely megjelölése, arra való hivatkozás és indokolás hiányában az eltéréssel érintett ügyben a Kúria nem vizsgálta és nem

is vizsgálhatta a régi Ptk. 4. § (1) bekezdésében, valamint a 277. § (4) és (5) bekezdésében foglaltakat.

[24] Mindezek alapján az indítványozó 1. kérdésére az eltéréssel érintett ügy nem ad az indítványozó tanács álláspontjától eltérő választ, mert a szerződés értelmezése alapján azt mondta ki, hogy a szerződés felmondását követően az ahhoz tartozó ÁSZF-ben megfogalmazott kézbesítési vélelem nem terheli a kötelezettet. Az ügy nem vetette fel azt a kérdést, hogy a régi Ptk. hivatkozott rendelkezései alapján az alperesnek, az együttműködési kötelezettsége körében be kellett volna-e jelentenie a lakcímének megváltoztatását annak a jogosultnak, akit egyébként az ügy tényállása szerint nem is ismert. A Kúriának kialakult gyakorlata van a 2. kérdésre adható válasz tekintetében, arra vonatkozóan új kérdés az egyik ügyben sem merült fel. Az együttműködési kötelezettség jogosultja fogalmának terjedelmét az egyik ügy sem veti fel, mert az eltéréssel érintett ügyben az alperes nem ismerte az engedményes személyét, így vele nem tudott együttműködni, míg az indítványozó ügyében a peres felek maguk is szerződéses kapcsolatba kerültek.

[25] Mindezek következtében tehát a két ügy ténybeli és jogi alapja eltérő, azok összevetésre nem alkalmasak. A jogegységi eljárásnak a Bszi. 32. § (1) bekezdésének b) pontjában rögzített törvényi feltétele nem áll fenn, a Jogegységi Panasz Tanács ezért nem látott lehetőséget arra, hogy az előzetes döntéshozatali indítványban foglalt jogkérdésben jogegységi határozatban állást foglaljon.

[26] A kifejtettekre tekintettel a Jogegységi Panasz Tanács a Bszi. 40. § (1) bekezdése alapján a határozathozatalt mellőzte.

Budapest, 2024. szeptember 30.

Dr. Varga Zs. András s.k. a tanács elnöke, Dr. Puskás Péter s.k. előadó bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró, Dr. Kalas Tibor s.k. bíró, Dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró, Dr. Gimesi Ágnes Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró, Molnár Ferencné dr. s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. bíró, Dr. Somogyi Gábor s.k. bíró, Dr. Suba Ildikó s.k. bíró, Dr. Stark Marianna s.k. bíró, Dr. Szabó Klára s.k. bíró, Dr. Tóth Kincső s.k. bíró